

MARIANNE.CZ

1. "Jsem intuitivní rodič," říká v rozhovoru Zuzana Kajnarová

15.05.2023 marianne.cz - Simona Martínková-Racková

[Odkaz na originál](#)

Klíčová slova: divadla; herci; moravskoslezského; Národního; ostravského

Herečka Zuzana Kajnarová (40) se po třech letech vrátila do seriálu Specialisté. Při natáčení ji zvláště baví akční scény, její osobní i rodinný život je však plný harmonie a pohody. Co ráda podniká s dětmi, jak vzpomíná na vlastní dětství mezi skautem a divadlem a co ji dodnes táhne k rodné Ostravě?

N a rozhovor jsme se sešly v devět ráno. Jste ranní ptáče?

Jsem spíš skřivan než sova. Vstávání mi nedělalo problém nikdy – když spím málo, pocituju krizi spíš pak přes den.

Když byly děti malé, chodívala jste si s nimi přes den lehnout?

Chodívala, zvláště když noci ještě nebyly bůhvíco. Když jsem mohla, spala jsem s nimi po obědě, to bylo fajn. A předtím jsem jim četla, jenže mně začala padat hlava dřív, než usnuli oni, poslední slova už někam mizela nebo jsem si text domýšlela. Manžel mě občas pozoroval a měl z toho záchvaty smíchu. Jednou dokonce natočil, jak při čtení už klímám, říkám nesmysly a děti do mě rýpají loktem, abych se probírala. Takže odpolední krize znám dobře. Mimochodem dětem čtu dodnes, většinou večer před spaním. A to je synovi devět a dceři už jedenáct. Je skvělé, že vám to vydrželo.

Máme to jako rituál. Oni si samozřejmě čtou i svoje, do školy, a "naše" knihy do seznamu ani nezařazují. Většinou to jsou už delší a trochu složitější příběhy.

Co čtete teď?

Tobiáše Lolnesse . To je nádherná dvojkniha. Tlustá, ale krásná.

Podle čeho knihy vybíráte?

Ze zkušenosti – co jsme četli já nebo manžel, když jsme byli malí –, anebo na doporučení.

Jak děti reagují na knížky z vašeho dětství? U nás třeba

Děti z Bullerbynu

úplně propadly, děti to nudilo, zato

Pipi Dlouhá punčocha

od téže autorky je moc bavila.

Rozárce jsem četla Děti z Bullerbynu , když jí byly dva. Nevím, jak moc ten příběh vnímala, ale byla u toho hodná. Dnes čtu dětem takové knížky, které baví i mě, třeba Otakara Batličku nebo Dalekou cestu za domovem od Richarda Adamse. Vybírám autory, kteří píšou pro děti, ale ne infantilně.

Jak snadné nebo nesnadné je najít si společný rodinný čas, když máte vy i manžel

(pozn.: herec a zpěvák Roman Ríčař)

svobodné povolání?

Snažíme se oba myslet na to, abychom si ten čas našli. Vždycky se domluvíme, jak bude daný měsíc vypadat a třeba které dva víkendy si necháme volné. Samozřejmě ne vždy to klapne, občas nám do toho přijde představení. Ale když to vyjde, jedeme na chalupu nebo něco podnikneme. Jsme docela vášniví turisté, máme rádi chození, a letos jsme děti poprvé vzali na běžky, do Jizerek. Bylo to fajn.

Běžky bývají pro děti náročnější, nedávaly najevo nelibost?

Vůbec, až jsem byla překvapená. Taky jsme jim to ale neudělali nijak šílené. První den jsme šli asi šestnáct kilometrů, osm kilometrů do restaurace, tam jsme si dali oběd, pak osm kilometrů zpátky, víceméně po rovince a ve stopě. Druhý den jsme měli už rozmanitější výlet, stopa místy nebyla, někde se musely i sundat běžky, ale zase to bylo zábavné. Došli jsme až do Polska, kde jsme měli vytipovanou hospůdku. Zahřáli jsme se a vyrazili zpátky.

Co vás ještě stmeluje?

Chalupa. Jezdíme tam od Velikonoc, jakmile se naskytne volný víkend. Máme tam taky Smilovický mlýn, náš společný projekt, s nímž je pořád spousta práce, ale i zábavy. Děti si v okolí našly kamaráda, syna sousedů, a tak tam jezdí rády.

Smilovický mlýn? Jaký projekt to je?

Po covidu jsme otevřeli penzion, tedy spíš dům k pronájmu. Je to dvacetilůžkový objekt, který pronajímáme přátelům a rodinám, přes rok na víkend, i prodloužený, a přes prázdniny nabízíme týdenní pronájmy. Jednou za čas si ho necháme pro sebe a pozveme tam kamarády nebo širší rodinu. Je to v místě bývalého mlýna, tři sta let tam býval i rybník, pak na sto let zanikl, ale manžel ho obnovil. Takže se tam dá koupat, jezdit na lodičce i rybařit.

Kdo z rodiny rybaří?

Manžel začal, ale až co máme ten rybník. A občas přijedou známí, kteří rádi rybaří. Děti si už taky zkusily pytlovačku na klacek a fakt i něco ulovily. Manžel tráví v mlýně poměrně dost času, ale máme zaměstnankyni, která je místní, a ta nám s provozem velmi pomáhá. Je fajn mít jednak další realizaci, ale i nějakou jistotu pro případ, že by nebyla práce.

Záložní plán.

Přesně. I když jsme mlýn budovali spíš proto, že jsme chtěli místo na setkávání. Máme v plánu pořádat tam workshopy a jiné akce, jako byla svatomartinská husa.

Už jsem myslela, že řeknete svatba.

Svatební byznys tam úplně nechceme, jednak na to dům nemá kapacitu, jednak by to byla neúměrná zátěž pro vesnici. Spousta lidí, spousta aut. Víc nás baví klidnější akce pro rodiny nebo třeba cyklisty.

Vy sami jezdíte na kole?

Máme kola, ale vyrazíme si na nich jen párkrát do roka. Baví nás toho tolik, že na ty aktivity pak paradoxně není čas.

Kdo nejčastěji přináší nové impulsy? A jste spíš plánovací typy, nebo spontánní?

Impulsy přinášíme s manželem oba, vnímáme to podobně. Větší plánovač jsem rozhodně já. Jsem ráda, když se můžu těšit a mám předem vymyšlený program. Takže když někam jedeme, ráda bych měla jasno v tom, co budeme kdy dělat, zatímco manžel se raději nechává unášet tím, co přijde. Občas to bylo zdrojem konfliktů, třeba když jsme si jen ve dvou vyrazili do Budapešti. Já si plánovala, co všechno musíme vidět, zatímco on si myslel, že tam přijedeme a uvidíme. Chytili jsme se kvůli tomu, protože jsme si to nevyjasnili předem. Pak jsme si to uvědomili a já navrhla, že jeden den budeme dělat to, co bych chtěla já, a druhý den bude jeho a nemusíme dělat nic nebo půjdeme, kam nás vítr zavane. Je důležité komunikovat spolu a zjistit, kde to drhne.

Je fajn, že si spolu vyrazíte jen sami dva. Na to mnoho rodičů rezignuje a na vztahu se to pak může podepsat.

No, v té Budapešti jsme byli asi před šesti lety. Takže zas tak slavné to není. Ale snažíme se. Přes rok si aspoň vyjdeme večer do divadla nebo kina a jednou za čas i někam vyjedeme bez dětí. Pro vztah je důležité trávit nějaký čas jen ve dvou. Ale zase bych od dětí nerada odjížděla na delší dobu.

Jaký je váš dosavadní rekord?

Možná týden? Jsem intuitivní rodič, a pokud mi něco není příjemné nebo bych se do toho musela nutit, neudělám to. Když jsem dostala pracovní nabídku, která obnášela delší pobyt v zahraničí, odmítla jsem ji. Kdyby to byla práce snů, asi by to bylo jiné, ale to nebyl ten případ. Nicméně máme velkou výhodu, že obě babičky bydlí v Praze a manžel je schopen se o děti plně postarat, takže racionálně vím, že by se jim žádné příkoří nedělo. A někdy by se člověk asi taky měl překonat.

Míváte s dcerou holčičí dny nebo odpoledne?

Moc ne, většinou fungujeme dohromady. Buď ve čtyřech, nebo když je manžel ve mlýně, tak ve třech. Děti jsou od sebe jen rok a tři čtvrtě, asi i proto chtějí skoro všechno dělat spolu. Když má jeden něco, co ten druhý ne, bývají ukřivdění a závidí si. I když je fakt, že manžel tuhle vzal syna na motokáry a my si s dcerou udělaly holčičí odpoledne, lakovaly jsme si nehty a tak. Jednou za čas je to příjemné.

Už pozorujete příznaky puberty? A nečekají teď dceru přijímačky na osmileté gymnázium?

Puberta se už začíná trochu projevat, ale zatím to není žádný extrém. A co se týče přijímaček na víceletý gympl, rozhodli jsme se, že je dělat nebude. Děti jsou na základce, která je fajn, a líbí se jim tam. Je to jazykovka, a navíc je blizoučko, tak nemáme důvod vystavovat je tomuto tlaku. Dcery jsem se nicméně zeptala a ona řekla, že je jí líto, že někteří spolužáci odejdou, trochu se bojí toho, jak se třída promění, ale ji samotnou to neláká. Ovšem kdyby sama přišla s tím, že chce, vyšli bychom jí vstříc – sama jsem chodila na víceletý gympl, takže to nevnímám jako něco špatného. Na druhé straně chápu námitky, protože v Praze je tlak na děti opravdu neúměrný. Já tenkrát v Ostravě prostě udělala přijímačky, rozhodně to nebylo tak, že člověk musel mít zaplacený kurz a od září se drtit. A taky chápu, že kantoři na základkách jsou z toho mnohdy nešťastní.

V Ostravě jste vyrůstala, je to pro vás pořád srdcovka?

Mám a vždycky ji budu mít moc ráda. To se týká prostředí i naturelu místních lidí. Ostrava je taková černá perla. Svým způsobem temná, i trochu depresivní. Život tam není úplně snadný, v Praze je daleko víc příležitostí, kultury, života. I v Ostravě se dějí zajímavé věci a hraje se tam hezké divadlo, ale v Praze je toho víc a je to bohatší kraj, to všichni víme. Taky dostat se z jednoho konce města na druhý není v Ostravě tak snadné jako v hlavním městě. V Praze vždycky něco jede, z Ostravy si pamatuju nekonečné čekání na zastávkách na periférii. Mám to město ale ráda, a dokud žila babička, jezdila jsem tam často. I teď se tam občas objevím, mám tam dvě tety a kamarády. Maminka má chalupu v Beskydech, tatínek bydlí na úpatí Beskyd a loni jsem přijala nabídku na zkoušení Letních shakespearovských slavností do Ostravy a strávila jsem tam měsíc. Potkala jsem se s lidmi, které jsem neviděla snad dvacet let. Děti byly na chalupě s maminkou a já z Beskyd denně dojížděla zkoušet do Ostravy, i když občas jsem ve městě taky přespala. Dojížděla jsem se, protože jsem zašla i na místa, kde jsem dlouho nebyla. Bylo to fakt pěkný. Kdyby mi nabídli hezkou roli, klidně bych si to zopakovala.

Je výhoda, že máte chalupu v dojezdové vzdálenosti.

To ano. I když pak už mi děti taky říkaly – mami, ten měsíc, to už bylo dlouhé.

To bylo loni – čemu věnujete nejvíc času teď?

Vrátila jsem se do seriálu Specialisté, takže hodně točím.

Co vás po třech letech přimělo k návratu?

Dostala jsem nabídku, a protože mi na ten čas nepřípadalo žádné divadelní zkoušení, řekla jsem si, proč ne. Vrátit se k něčemu, co už znáte, je snazší. Víte, do čeho jdete. Točí se v Praze, takže se to dá zvládnout i při denním provozu a večerních představeních. Navíc jsou tam příjemní lidé, kolegové i členové štábu. A objevit se v televizi je pro mě taky přínosné, člověk úplně nevypadne z povědomí. Zažila jsem tam hodně hezkých příležitostí k hraní, i když je fakt, že policisté často vyšetřují a ty situace se opakují, takže to někdy je trochu stereotypní. O to víc mě bavil akční díl, ve kterém se moje postava dostane do extrémních podmínek. Akční scény mám ráda.

Nebojíte se?

Ani ne, když jsem měla někam padat, zavolali kaskadéra. Nemůžou mě vystavit riziku zranění, a ohrozit tak mě i natáčení. K soubojům vždycky přijede vedoucí kaskadérů nebo koordinátor a společně nazkoušíme choreografii bitky. Vypadá to pak dobře a je to herecky zábavné.

A hlavně to pak odpovídá realitě.

V minulosti jsem měla akční scénu v hospodě a v motorkářském klubu a kaskadéři ji společně vymysleli a nazkoušeli. Pak nás zavolali, jedna kaskadérka to naučila mě, kaskadér to naučil kolegu a dohlíželi na to, abychom všechno dělali správně. Musí to ale proběhnout rychle, na natočení takové scény máme tak dvě hodiny včetně přípravy.

Neláká vás bojové umění?

To ne. Čím jsem starší, tím méně jsem adrenalinový typ. Jako mladá jsem tu hranici měla jinde, teď už se neženou do věcí, které můžou být nebezpečné. Asi mám větší strach o sebe i o druhé. Někdy se na sebe i trochu zlobím, říkám si, možná bych měla jít přes to.

Tyhle obavy často přicházejí s mateřstvím. Máte teď o děti větší strach, než když byly malé, nebo spíš naopak? Já se o ně paradoxně začala bát víc, až když byly větší a už jezdily do školy samy.

To úplně chápu, v tomhle je to náročné období. Pustit děti a důvěřovat jim. Zvlášť když je člověk zná a ví, jaké jsou, že jsou třeba roztržití. O to má pak větší strach.

Zrovna v tomhle je ale asi dobré přemoci se a pustit je.

To ano. A taky myslím, že jinak fungují, když jsou s rodiči, a oproti tomu když jsou samy. Trochu to teď řeším u dcery. Například když jde přes silnici s námi, může mít pocit, že to ohlídneme my, a tím pádem moc nemá důvod pořádně se rozhlédnout. Kdežto když jde sama, zodpovědnost je už na ní a tipuju, že se chová jinak. Ale pak si člověk pokládá otázku, co bude dělat, až půjde v partě spolužáků a bude si povídat a okolní svět pro ni nebude tak důležitý jako to, co zrovna probírají.

Asi je lepší moc si to nepřipouštět.

Přesně. Vždycky jsem dětem říkala – město je jako džungle, žijete v centru Prahy, a musíte se naučit v té džungli fungovat. Ovládnout systém přežití. Pokaždé, když přecházíš silnici, se musíš rozhlédnout na obě strany. Řidič je jenom člověk, může se zrovna mrknout na telefon a přehlédnout svou červenou. I když tobě blikne zelená, nikdy nemáš záruku, že jsi stoprocentně v bezpečí. Nebo když jsme nastoupili do tramvaje a byl tam nějaký divný člověk, říkala jsem jim – vnímejte to. A raději jděte dopředu, kde jsou jiní lidé. Děti často vidí jen to, co chtějí. A je třeba všimnout si, co se děje kolem, a vyhodnocovat, jak se chovat.

To je někdy těžké i pro dospělého.

Já tohle docela vnímám. Jako mladá jsem taky asi měla pocit většího neohrožení, dneska už mě ani nenapadne, abych se třeba pozdě v noci někam sama harcovala. To si radši zavolám taxík.

Můžeme jít ještě hlouběji – jak vzpomínáte na své dětství?

Měla jsem hezké dětství. Mám o čtyři roky staršího brácha, mnohdy to s ním bylo prima, a mnohdy jsme si strašně lezli na nervy. Moje děti jsou si věkově blíží, a tak mají podobnější zájmy, než jsme měli my. Ale samozřejmě jsme taky jezdili na chalupu a chodili po venku. Člověk asi do jisté míry kopíruje rodičovský model, i co se týče výchovy, a předává ho svým dětem. I když – já jsem chodila do turistického oddílu, manžel taky, a děti zatím v žádném turistáku nejsou. Našla jsem jeden, který se mi líbí a je nedaleko, jenže je úplně obsazený. Škoda, chtěla bych jim tu zkušenost dopřát, protože pro mě je to z dětství jeden z nesilnějších zážitků – být v té partě, jezdit do přírody, trávit víkendy v lese. Hodně mě to naučilo a získala jsem tam kamarádky, se kterými jsem stále v kontaktu. Bylo to pro mě silné období, ze kterého čerpám doteď.

Jak dlouho jste tam chodila?

Asi tak od devíti do šestnácti, absolvovala jsem s nimi snad sedm táborů. Pak jsem skončila, protože jsem dělala divadlo a denně jsem chodila do odpolední herecké školy.

Herectví byla náhlá láska?

Ne, od druhé třídy jsem chodila do dramataku v blízkém Domě dětí a mládeže. Když jsem se dostala na víceletý gymnázium, v rámci Ostravy jsme se přestěhovali a já změnila i dramataku. Tam už to bylo sofistikovanější, hodně jsme recitovali a dělali různé etudy. Měli jsme úžasnou učitelku, měla jsem ji moc ráda. A pak babička zjistila, že Milena Asmanová, herečka a pedagožka na ostravské konzervatoři, si zakládá hereckou školu. Šli jsme se podívat na jejich představení a byla to krása. Paní Asmanová mě pak přijala a já se ocitla mezi mladými lidmi, kteří se tam učili už rok. Byla jsem nejmladší a lehce na chvostu, někteří z té party jsou dnes slavní herci. Byla to skvělá zkušenost, učili nás herci z ostravského divadla, navíc jsme zkoušeli v tamních prostorách a pak jsme i hostovali v inscenacích Národního divadla moravskoslezského. Byly to menší role, ale i tak byla paráda, že jsem od sedmnácti mohla hrát v divadle. DAMU pak už byla přirozená volba.

Ve kterých představeních vás teď můžeme vidět?

Jsou tři, vlastně čtyři. V Divadle Radka Brzobohatého hraju s manželem v představení Jsem doma, zlato. Byla to jedna z největších příležitostí a zároveň nejtěžších úkolů, které jsem kdy dostala. Ten příběh se odehrává v současnosti, ale hrdinka se rozhodne, že chce žít jako v padesátých letech – koníček jí přeroste v životní styl. Samozřejmě to není úplně snadné, a tak si i její vztah projde dramatickým vývojem. Je to velmi zajímavý žánr, na hraně komedie a dramatu. Kromě toho tam hraju Ajtáky podle amerického seriálu IT Crowd a já hraju Jen, úžasně vtipnou šéfovou dvou ajtáků, která o počítačích neví vůbec nic. To je velmi vděčná role, mám ji moc ráda. A pak mám v divadle Palace představení Neperte se, prosím vás. To je taky moc hezká, chytře napsaná izraelská komedie, ne taková, ve které se lidé kopou do zadku a nos se utírá židlí, jak se u nás v divadelní hantýrce říká. Je to o třech sourozencích, kteří řeší dědictví po otci. Takže večer buď hraju v Praze, nebo jezdím po zájezdech – a jsem naprosto spokojená. Poslední představení vzniklo v rámci letních shakespearovských slavností v Ostravě. Je to Sen noci svatojánské, já hraju Titániii, královnu víl. V létě bude k vidění na v Ostravě, Brně i Praze. Na léto už se moc těším!

URL | <https://www.marianne.cz/rozhovory/jsem-intuitivni-rodic-rika-v-rozhovoru-zuzana-kajnarova>

« zpět na začátek